

★
MET **13**
WAANZINNIGE
AVONTUREN!

ANDY GRIFFITHS
TERRY DENTON

Vertaald door EDWARD VAN DE VENDEL

Lannoo

OVER ANDY EN TERRY

Andy Griffiths woont samen met zijn vriend Terry in een waanzinnige boomhut. Samen schrijven ze grappige boeken, en daarvan heb jij er nu eentje in handen. Andy schrijft de tekst en Terry maakt de tekeningen. Als je er meer over wilt weten: lees de boeken over *De waanzinnige boomhut!*

Terry Denton woont samen met zijn vriend Andy in een waanzinnige boomhut. Samen schrijven ze grappige boeken, en daarvan heb jij er nu eentje in handen. Terry maakt de tekeningen en Andy schrijft de tekst. Als je er meer over wilt weten: lees de boeken over *De waanzinnige boomhut!*

INHOUD

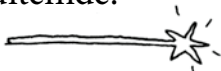
De toverstaf	7
De dag dat we een stoel in onze neus stopten	21
De grote sprongen-springwedstrijd	37
De supertopper-zuigeropper	53
De terugkeer van Professor Stupido	69
De dag dat Terry mij door de wc spoelde	81
De grote breinblokkade	97
De pianoverrassing!	115
De fantastische gedachtelezende broodjesmachine	127
De heel, heel regenachtige dag	143
De wensput	157
Het geheime geheim	173
De dag dat de haaien mijn hoofd eraf beten	187

De toverstaf

‘Hé, Andy’, zei Terry op een dag toen we waren gaan wandelen in het bos. ‘Moet je deze mooie stok eens zien die ik gevonden heb – er zit een sterretje aan het uiteinde!’

‘Dat is geen stok’, zei ik. ‘Dat is een **toverstaf**! Daar kun je maar beter voorzichtig mee zijn. En hem vooral niet op iemand richten en “*Abracadabra*” zeggen.’

‘Waarom niet?’ zei Terry.

‘Omdat er magie in zit!’ zei ik.

‘Dan kan er *van alles* gebeuren.’

‘Oké’, zei Terry. ‘Ik zal voorzichtig doen.’

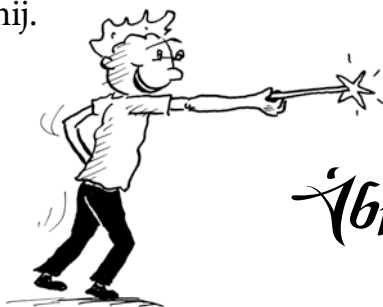
‘Beloof je dat?’ zei ik.

‘Ja’, zei Terry.

‘Goed’, zei ik.

‘Hé, Andy!’ zei Terry. Hij richtte de toverstaf op mij.

‘Abracadabra!’

Ik voelde me plotseling heel **raar**.

En voor ik het wist had ik vier poten,
een staart en een vacht. Net als een hond.

En dat was omdat ik ook echt een hond was!

‘Kijk dan wat je hebt gedaan!’ zei ik. (Ook al
klonk het niet zo. Het klonk meer als ‘WAF! WAF!
WAF!’)

Toen kwam Jill langs. 'Och, wat een schattig hondje', zei ze. Ze aaide me over mijn kop. 'Hoe heet hij?'

'Andy', zei Terry.

'Andy?' zei Jill.

'Ja', zei Terry. 'Ik heb Andy per ongeluk in een hond veranderd met deze toverstaf die ik gevonden heb.'

'Ga je hem ook terugtoveren?' zei Jill.

'Dat weet ik nog niet', zei Terry. 'Ik heb altijd al een hond gewild.'

'En hij is echt een schattig hondje', zei Jill, en ze aaide me weer over mijn kop.

‘Ja’, zei Terry. ‘Ik vind hem zo eigenlijk leuker. En jij?’

Jill knikte langzaam. ‘Ja, ik denk ik ook’, zei ze, en ze kriebelde me tussen mijn oren.

Ik stond op het punt om kwaad te worden, maar toen besepte ik dat ik niet kwaad kon worden, omdat ik blij was. Ik vond het geweldig om een hond te zijn. Ik vond mijn harige vacht geweldig. En ik vond het geweldig om een staart te hebben – kwispelen was echt heel grappig. Ik kwispelde en kwispelde en kwispelde.

Terry en Jill aaiden me allebei en zeiden dat ik een braaf hondje was. Ik rolde op mijn rug en ze kriebelden over mijn buik. Het voelde heerlijk.

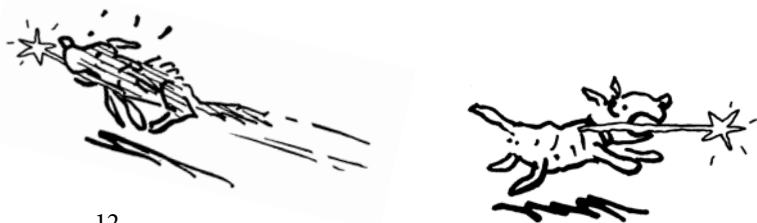
‘Hier, hondje’, zei Terry. ‘Zullen we met de stok spelen?’ En toen gooide hij de toverstaf het bos in.

Wat er toen gebeurde was sterker dan mezelf. Ik moest die toverstaf gewoon gaan halen. Ik kwam erachter dat ik door mijn twee extra poten sneller kon rennen dan ik ooit had gedaan. En ik kon elke geur die er was opsnuiven... zelfs de geur van de toverstaf, waardoor ik recht op de toverstaf af holde. Ik pakte hem op met mijn bek, rende terug naar Terry en Jill en liet hem voor hun voeten vallen. Jill pakte hem en gooide nog een keer, en ik zocht hem op en bracht hem terug.

Jill en Terry gooiden de staf om de beurt weg en elke keer dat ze hem gooiden, rende ik erachteraan. Tot Terry hem een keer weggooide en ik hem niet kon vinden.

Ik snuffelde en snuffelde, en zocht naar hem tot ik hem vond, maar hij lag naast iets wat nog veel lekkerder rook.

MODDER!

Een grote, modderige modderpoel, waar ik mezelf in wierp. Ik rolde op mijn rug, met mijn poten in de lucht, alsof niets me kon schelen... en dat was ook zo. Ik was veel te gelukkig en niets kon me nog schelen.

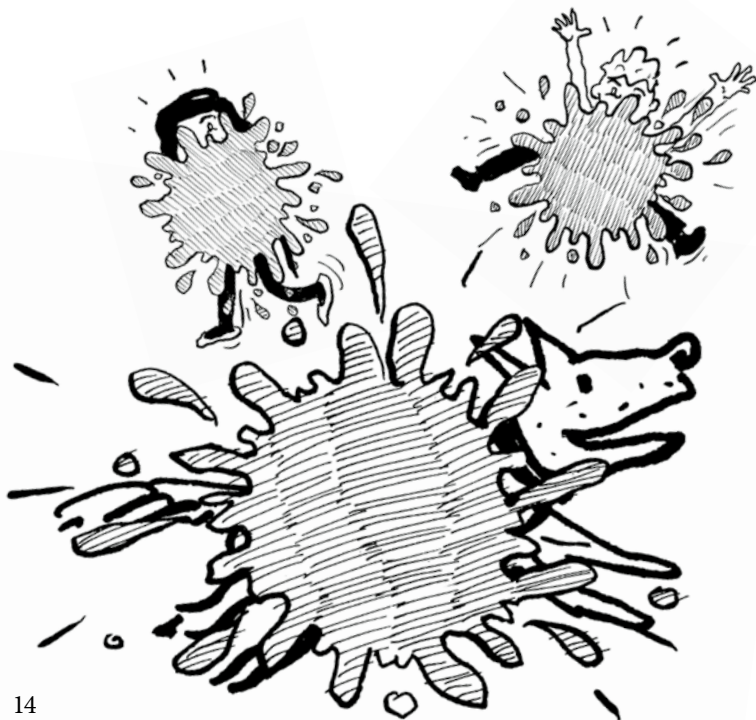
(Ik weet niet of jij weleens in een grote, modderige modderpoel rond gerold hebt, maar als je dat nooit gedaan hebt, stel ik voor dat je het zo snel mogelijk gaat doen.)

Ik rolde er een behoorlijk tijdje in rond – zo lang dat Terry en Jill kwamen kijken waarom ik de toverstaf niet terug had gebracht.

‘Andy!’ zei Terry. ‘Kom eens uit die modderplas!’

Ik kwam eruit en begon de modder van mijn vacht te schudden.

Jill en Terry sprongen achteruit.

‘Andy, ophouden!’ zei Terry. ‘Je spat ons helemaal onder.’

Maar het punt is: als je een hond bent, kun je heel moeilijk ophouden met schudden als je er eenmaal mee begonnen bent.

‘KAPPEN, ANDY!’ zei Terry, die nu net zo onder de modder zat als ik voordat ik mezelf uitgeschud had.

‘Ik denk dat hij er niks aan kan doen’, zei Jill, die bijna net zo modderig was als Terry.

‘Dan verander ik hem wel in iets anders!’ zei Terry.

Hij bukte zich, pakte de toverstaf van de grond en richtte hem op mij.

Maar voor hij de toverspreuk kon zeggen, sprong ik omhoog, greep de staf tussen mijn tanden en rende weg.

Terry kwam achter me aan en kreeg het andere eind van de toverstaf te pakken.

‘Laat los, Andy!’ zei hij. ‘We zijn hier niet aan het touwtrekken!’

Ik dacht: dat zijn we wel! Dit was lollig! Ik trok en trok en Terry trok en trok, maar hij was sterker dan ik en hij trok de toverstaf zo hard uit mijn bek dat hij achteroverviel en languit op de grond belandde.

Ik sprong boven op hem om de toverstaf terug te krijgen. Ik weet niet wat er daarna gebeurde, maar op een bepaald moment riep Terry:

‘Abracadabra!’

Maar wat Terry zich in alle verwarring niet realiseerde, was dat hij de toverstaf op zichzelf richtte!

En plotseling had Terry vier pootjes, een staart en een vacht. Net als een hond.

En dat was omdat hij een hond *was*.

Een **KWAAIE** hond.

‘GRRRRR!’ zei Terry, en hij ontblootte zijn tanden.

Ik kon maar één ding doen.

Ik strekte mijn voorpoten voor me uit en blafte een vriendelijk **ZULLEN-WE-SPELEN?** -blafje.

Omdat hij een hond was, kon Terry niets anders doen dan mijn uitnodiging accepteren... en toen ging het spel van **START!**

WAF!

We holden achter elkaar aan, in rondjes om de modderpoel heen, en doken er toen middenin.

‘Hé, laat wat modder voor mij over!’ zei Jill. Ze pakte de toverstaf, richtte hem op zichzelf en riep:

‘Abracadabra!’

En plotseling had Jill vier pootjes, een staart en een vacht. Net als wij!

‘Waf!’ blafte ze, en ze wierp zichzelf ook in de modderpoel.

We rolden heel lang door de modderpoel en daarna schudden we onszelf heerlijk lang uit en bleven de rest van de middag achter elkaar aan rennen, tot we allemaal moe werden en hijgend gingen liggen en op de grond in slaap vielen.

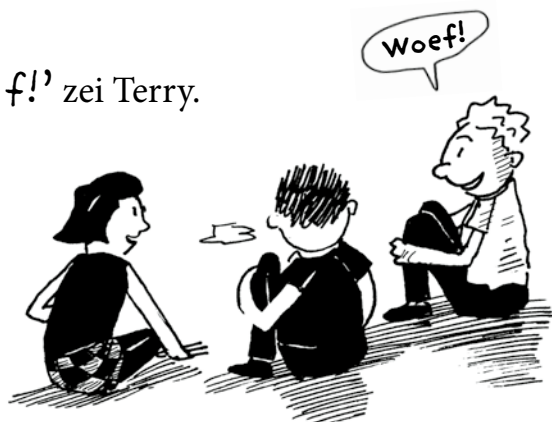

Toen we later wakker werden, merkten we dat de magie uitgewerkt was – we waren geen honden meer.

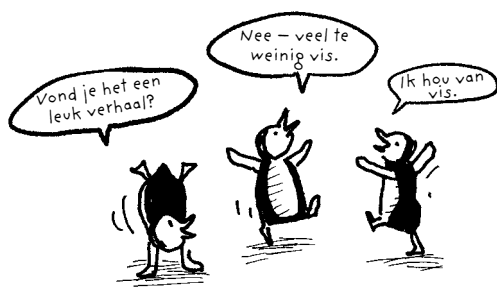
‘Dat was leuk’, zei ik.

‘Dat was het zeker!’ zei Jill. ‘Ik ben dol op honden, maar ik had nooit gedacht dat ik er ooit zelf één zou zijn!’

‘Woef!’ zei Terry.

Einde

De dag
dat we een stoel
in onze neus
stopten

‘Hé, Terry,’ zei ik, ‘waarom heb je een stoel in je neus?’

‘Omdat het **Stoel-in-je-neusdag** is,’ zei hij. ‘Ziet er geweldig uit, vind je niet? Kom hier, dan stop ik in *jouw* neus ook een stoel.’

‘Absoluut niet!’ zei ik.

‘Absoluut wel!’ zei Terry, en hij pakte een stoel en duwde die in mijn neus.

